

ADH-Max

Alle dagen hopeloos

ADH-Max

Alle dagen hopeloos

Larissa Cloudt

Schrijver: Larissa Cloudt

Coverontwerp: Larissa Cloudt & @ycloudypoetry

ISBN: 9789464487800

© Larissa Cloudt

 @larissacloudt

Voorwoord

Max is een jongen zoals ik die vaker tegen ben gekomen in mijn carrière. Vastgelopen, onbegrip van zijn omgeving en hierdoor eenzaam. Verdrietig en vaak depressief. Een uitermate laag zelfbeeld dat niet altijd goed zichtbaar is. Stoer doen. En een terugkerend patroon van niet begrepen worden, niet gezien en niet gehoord. Het oordeel van de buitenwereld is al klaar. Onmogelijk om ertegen in te gaan. Moe om steeds te 'vechten'. Dan maar je neerleggen bij het beeld dat iedereen van je heeft. Waarom zou je nog je best doen? Voor wie?

Maar ook ouders als Saskia en Bram heb ik in diverse vormen en maten gezien. Wanhopig. Onwetend. Zoekend. En vaak boos en teleurgesteld. Afgehaakt bij hun eigen kind. Verdrietig en machteloos. En een wereld van mensen die het beter weten en je tips geven hoe je kind beter, harder aan te pakken. Zien welke talenten je kind heeft, maar het ze niet lukt om deze tot uiting te brengen. Dus op school vastlopen en soms in niveau zakken. Hoe wanhopig en machteloos kijk je toe?

En wat dacht je van docenten? Vaak gefrustreerd vastgelopen met gebrek aan tijd en mogelijkheden daadwerkelijk contact te maken met de jongeren in hun klas. Niet begrijpend wat er werkelijk speelt achter die stoere houding of onder de pet. Zo anders dan ze zich hadden voorgesteld. Maar ook hoe de klas en deze jongeren te boeien met toch wel saaie en taaie stof.

Ergens had ik de behoefte deze allemaal een gezicht te geven. Een kant in dit verhaal. Tevens wilde ik het luchtig houden. Toegankelijk en herkenbaar. Ik hoop dat dit gelukt is.

Oja, en elke gelijkenis, berust op louter toeval.

Inhoudsopgave

*Geschorst	5
Hoofdstuk 1	
Hoofdstuk 2	
Hoofdstuk 3	
Hoofdstuk 4	
Hoofdstuk 5	
*Rebound	29
Hoofdstuk 6	
Hoofdstuk 7	
Hoofdstuk 8	
Hoofdstuk 9	
*Lars	51
Hoofdstuk 10	
Hoofdstuk 11	
Hoofdstuk 12	
Hoofdstuk 13	
Hoofdstuk 14	
*Verdacht	76
Hoofdstuk 15	
Hoofdstuk 16	
Hoofdstuk 17	
Hoofdstuk 18	
*Het masterplan	98
Hoofdstuk 19	
Hoofdstuk 20	
Hoofdstuk 21	
*Parijs	113
Hoofdstuk 22	
Hoofdstuk 23	
*Caen	122
Hoofdstuk 24	
Hoofdstuk 25	

*Bayeux	132
Hoofdstuk 26	
Hoofdstuk 27	
*Bram	142
Hoofdstuk 28	
Hoofdstuk 29	
Hoofdstuk 30	
*De geschiedenis	154
Hoofdstuk 31	
Hoofdstuk 32	
*Een plan	164
Hoofdstuk 33	
Hoofdstuk 34	
Hoofdstuk 35	
Hoofdstuk 36	
*Samenwerken	186
Hoofdstuk 37	
Hoofdstuk 38	
Hoofdstuk 39	
*Onderzoek	206
Hoofdstuk 40	
Hoofdstuk 41	
*Interview	213
Hoofdstuk 42	
Hoofdstuk 43	
*Goed nieuws	223
Hoofdstuk 44	
Hoofdstuk 45	
Hoofdstuk 46	
*Tijd	238
Hoofdstuk 47	
*Bonne route?	242
Hoofdstuk 48	
Hoofdstuk 49	

*Tussenstop	250
Hoofdstuk 50	
Hoofdstuk 51	
*Home sweet home	255
Hoofdstuk 52	
Hoofdstuk 53	
*Back to school	263
Hoofdstuk 54	
Hoofdstuk 55	
Hoofdstuk 56	
*De presentatie	276
Hoofdstuk 57	
*Nawoord	282
Hoofdstuk 58	

Geschorst

Hoofdstuk 1

Ik flikker mijn tas onder de kapstok en loop naar de koelkast. Uit gewoonte trek ik de deur open. Ik heb geen honger, maar gewoon zin in iets. Niet in die gezonde troep van mijn moeder, dūh. Ik pak de cola en schenk een glas vol. Dorst lessen is altijd goed. Ik plof op de bank en de kat komt meteen op schoot zitten zeuren om aandacht.

Mijn hoofd is een warboel, wat er vandaag gebeurd is, hoe ik alles weer recht moet gaan lullen en het gezeur straks van mijn moeder. Waarom lukt het dan ook allemaal niet? Hoe doen al die anderen dat dan? Mijn hele leven is het al gezeik.

“Max zit stil. Max blijf af. Max let eens op. Max doe eens dit. Max doe eens dat. Max maak eens niet zo’n herrie! Mahax!”.

Klinkt bekend? Nee? Nou welkom in mijn wereld. Een wereld waar mijn hoofd nooit stil staat. Ik duizend en één ideeën per minuut kan hebben en er niet één van af kan maken. En niemand mij begrijpt. Maar ik ook totaal niet snap waar de rest mee bezig is. En waar hun geheime uit-knopje zit.

“Max, zullen wij vandaag ook weer eens meedoen”, het sarcasme van mijn Nederlands lerares druipt er weer vanaf.

“Hoezo? Ik ben er toch gewoon?”, Jezus mens we zijn net een minuut in het lokaal. Wat denk je zelf. Stephan naast me gniffelt. Dat zal mijn zaak wel weer geen goed doen.

“Zou je zo respectvol willen zijn om je aandacht hier naar het bord te richten en je pet af te doen?”.

Het is verpakt als een vraag, maar ik verzeker je, dat is het niet! Helaas, te laat. Mijn mond was al bezig voordat mijn hoofd de rem heeft gevonden...

“Ik kan zeer respectvol mijn aandacht met de pet op naar u richten mevrouw én de les volgen”. Gagniffel in de klas.

“Wil je een waarschuwing? Pet af Max”.

Weer een vraag. Het is geen vraag! Echt niet. Doe het niet. Gewoon pet af en mond dicht. Chill en relax.

“Nee, ik wil geen waarschuwing. Maar ik snap niet waarom in dit vrije land ik niet gewoon een pet op mag hebben. Dat is toch ook weinig respectvol naar mij?”.

Haar hoofd wordt paars volgens mij. De klas beweegt onrustig mee. Als bij een tenniswedstrijd kijken ze naar haar en naar mij. Stephan geeft me een por in de zij. M2, zo noemen wij Michelle en Maud, voor ons zuchten en rollen met hun ogen.

“Jo Max for president!”, roept Dylan.

Nog meer rumoer in de klas. En in mijn hoofd. Die slaat nu op tilt want ze pakt mijn tas en beent naar de deur,

“ERUIT!”.

Kolere, dat is niet goed. Helemaal niet goed. Schorsing dus. Godverdomme. Lul. Gewoon één keer je bek houden. Dat kun je niet hè. Loser!

Met mist in mijn hoofd druipt ik de klas uit. Op weg naar de directeur, alwéér.

“Zo Max, de stoel is nog warm van ons vorige gesprek”. Onze directeur denkt dat hij de leukste is op school. Heel grappig. Als je het niet erg vindt lach ik niet mee.

Ik haal mijn schouders op en plof neer. Wat maakt het allemaal nog uit eigenlijk? Ik kijk naar buiten. Het is druk op het plein. Ach ja natuurlijk, pauze van de onderbouw. Shit, ik moet mijn gymspullen niet vergeten uit mijn kluisje. Die moeten hoognodig in de was. Mijn moeder zal wel weer mopperen dat de geur er niet meer uit gaat. Wat een rare foto hangt daar trouwens. Lijken wel houtkrullen. Ik hou mijn hoofd scheef om dat goed te bekijken.

“Zeg Max, boeit het jou eigenlijk iets waarom je hier zit, of is de foto vele malen interessanter?”, de stem van De Generaal dringt tot me door. Ik stamel iets onverstaanbaars en kijk hem even aan.

“Dus, dit was de laatste druppel Max. De schorsing gaat meteen in. We zullen bekijken hoe het verder moet en kan. Maar de komende dagen ben je hier niet welkom”.

Ik hoor de woorden die samen de zinnen vormen het kantoor vullen. Ik zie ze bijna zweven door de kamer. Sombere letters die een rare dans doen. Ik bekijk hoe ze de mond van De Generaal verlaten. Rare lippen heeft die vent eigenlijk. Weinig passend bij een generaal. Als je niet beter wist, konden ze ook van een vrouw zijn.

“Max!!”

“Eh...ja?”

“Dismissed! Naar huis jij! Wat een vertoning zet je hier weer neer. Respectloze lambal”.

Niet reageren Max. Niet doen. Gewoon opstaan en gaan. Ook al heb je alles gemist waarom je nu ineens uitgescholden wordt. Is dat trouwens niet strafbaar?

“Maar ... wie is respectloos? U zou beter moeten weten, in uw positie. Een leerling uitschelden. Dat is ....”. Maar ik kan de zin niet afmaken. Hij staat op en beent woedend naar de deur en slingert deze open. Ik sta op en grijp naar mijn rugzak. Dan voel ik zijn hand stevig om mijn bovenarm en hij trekt eraan om me de kamer uit te zetten.

In een reflex trek ik me terug en bal mijn vuisten. Ik kijk hem woest aan en schreeuw: “Blijf met je poten van me af, klootzak. Anders zal ik je eens wat laten zien!”.

Daarna ren ik naar buiten, weg van deze ellendigheid. Ik hoor hem nog wat naschreeuwen. Ik versta het niet. Beter ook maar.

Hoofdstuk 2

Mijn moeder is vanaf het moment dat ze thuis is al aan het zeuren. Ze is gebeld door school. De schorsing is een feit. Nu wordt leerplicht er ook bij betrokken. Mijn moeder is radeloos en boos. Oh ja, en vooral heel erg teleurgesteld in mij. Maar dat is niet zo raar. Daar bestaat al een hele rij van. Dus get in line mam.

“Maar wat bezielde je in hemelsnaam Max?”. Die vraag heeft ze nu al verschillende keren gesteld. In diverse vormen. Het antwoord bevat haar duidelijk steeds niet. Dus ik probeer het nog een keer.

“Mij bezielde niks, ik was gewoon in de les bij Nederlands, net als iedereen. En toen moest ik ineens mijn pet af doen. We kregen een gesprek over respect en toen moest ik eruit. Bij De Generaal....”.

“De directeur is dat Max, en die beste man heeft gewoon een naam, Pieterse....”.

“.... Nou die dus, begon over de schorsing en werd ineens heel boos. Hij schold mij uit én greep mij vast om me de kamer uit te gooien...Létterlijk hè mam”.

“Ik kreeg te horen dat je bedreigend bent geweest in de les, fysiek dreigend bent geweest naar meneer Pieterse én....”.

“Wát????? Zijn ze nu helemaal gek geworden daar? Ik heb niks gedaan! Ik bedoel....”.

“...én én dus Max je een bedreiging hebt geuit aan het adres van Pieterse, persoonlijk. Je zou hem wat aandoen.... dit is serieus Max. Dit kan écht niet”.

Het is echt waanzin. Er klopt niks van. Zij waren respectloos en dreigend naar míj..... hoe krijgen ze dat voor elkaar. Liegen en bedriegen en altijd de gegevens verdraaien.

“Mam, echt ... het is heel anders dan zij zeggen .... écht”.

Mijn moeder laat haar hoofd in haar handen rusten. Ik weet dat ze huilt. Zo meteen komt de preek dat ze altijd zo haar best voor me doet. Alleen zonder mijn vader. Waar die dan ook uithangt. En dat ze dit niet verdient.

Ondertussen staat de kat te mauwen en rondjes om mijn benen te draaien. Ik pak de zak met eten uit de kast en strooi wat brokjes ongeveer in het etensbakje. Ik schrik en kijk of mijn moeder niet gelijk reageert. Niks. In ieder geval geen preek. Nog niet.

Ik bedenk me dat ik nog dorst heb en loop naar de woonkamer om mijn glas te halen.

“Max, waar ga je naartoe? Wij zijn in gesprek”.

Euhhm ... oh ja in gesprek. Raar want het is voor mijn gevoel al minuten lang stil. Ik voel me ongemakkelijk. Schuldig, boos en ik heb dorst. Ik kijk mijn moeder aan en weet niks te zeggen.

“Ja wat sta je daar nou?”, zegt ze dan.

“Ik wilde mijn glas halen”.

“Max je toekomst hangt ervan af. Dat glas is hélémaál niet relevant nu. Verdorie!”

“Maar ik heb dorst...”

“Max, hou óp en ga zitten. Denk verdomme eens mee”.

Ik denk me suf mam. Dat heeft totaal geen zin want er komt nooit een passende oplossing. Nog nooit gelukt en dat zal ook wel nooit lukken. En als ik denk dat ik een oplossing gevonden heb, is er altijd wel iemand die me erop wijst dat het heel dom en onhaalbaar is. Dus. Maar ik zeg natuurlijk niks. Ben je gek. Mondje dicht. Ik ga netjes zitten en kijk naar de tafel.

“Misschien heeft school wel gelijk...”

No way!

“.... En is het beter als je een tijdje naar de Rebound gaat...”

“Ja dahag! Ik ben niet dom ofzo”.

“Dat zegt ook niemand....maar...”

“Oh, nee....nou dan hoeft ik ook niet naar die kut school”.

“Max....je zult iets moeten. Je bent leerplichtig en je hebt de regels van school...hérhááldelijk overschreden..”.

“Tss... wat nou herhaaldelijk? Ik geef gewoon mijn mening. Ik ben gewoon in de les. Op tijd. En die vent die schold me uit en kneep me. Dat mag allemaal?!”

“Alsjeblieft Max, werk nu eens één keertje mee. Ik moet nu weer vrij nemen en naar school gaan voor een gesprek. Dat kan allemaal niet. Ik kan dit niet. Doe mij nu eens een keertje een lol en doe gewoon zoals iedereen doet. Normaal”.

Normaal. Nou het hoge woord is eruit hè ma. Ik ben dus niet normaal. Een kut kind. Bam. In your face Max. Let op, daar komt straks nóg een verwijt boven op. Van haar heb ik het niet. Jij mag raden wie de schuld gaat krijgen? Precies. Die vader die er nooit is. Waar die ook mag zitten. Die.

“Dan ga je toch niet, jemig mam. Jammer dan”.

“Je begrijpt het niet hè. Nét als je vader. Nooit overzien wat de consequenties zijn van je gedrag. Het ligt altijd aan de ander. Tuurlijk Max. Maar IK word erop aangekeken! Denk je daar ook wel eens aan?”.

Zei ik je. Dus. Ik ben dom. Niet normaal. Ik lijk op mijn vader, die een klootzak is. En ik ben een schande voor mijn moeder. Nou. Kun je mee thuiskomen hoor. Zou er nog iemand op deze aardkloot zijn die geneigd is MIJN kant van het verhaal te willen horen? Niet allemaal tegelijk graag .....

Oh, en het is wéér geen vraag hoor. Vergis je niet. Het is een verwijt. Dan kun je dus beter niet reageren. Mondje dicht.

“Weet jij waar ik allemaal aan moet denken? Weet jij waar ik allemaal rekening mee moet houden? En wie luistert er naar mij? Maar dat maakt niet uit hoor, ik doe het toch nóóit goed. Dus regel maar wat moet voor die klote school! Zoek het uit! Ik heb toch geen keuze! Iedereen bepaald toch voor mij!!”.

“Prima Max, schreeuw nog even!! Ga maar naar je kamer, ik hoef je even niet meer te zien!!!!”

Met een ontploffend hoofd stamvoet ik naar boven. Ik wil héél veel dingen terugschreeuwen. Héél veel. Ik ben heel boos. Ik gooi mijn deur dicht waardoor mijn ramen trillen en ik plof languit op bed.

Hoofdstuk 3

Na het eten, wat we geheel zwijgend hebben doorgebracht, vertrek ik naar buiten. Misschien riep mijn moeder nog iets, maar dat hoorde ik niet. Tijdens mijn dagelijkse taak afruimen en vaatwasser inruimen had ik mijn oortjes al in. Volume op gehoorschade verzekerd. Ik hoop áltijd tegen beter weten in, dat dit mijn chaos in het hoofd overstemt. Nog nooit gelukt. Mijn hoofd wint altijd. Niet dat ik dat vier. Nope.

Maar goed, ik ben onderweg naar Stephan. Even chillen. En dus hangen we even later in de touwen van het klimrek. Er is niks beters. We hanger hier al járen. Of op de schommel. Maar dat is suf als er geen meiden bij zijn. En die zijn er bijna nooit.

“En moet je nu van school?”

“Weet ik veel. M’n moeder moet weer op gesprek, geloof dat leerplicht erbij komt...”.

“Shit man, dat is toch niet goed? En dan?”

“Rebound ofzo...”, en ik haal achteloos mijn schouders op. Maar mijn hoofd kookt alweer. Ik ga écht niet naar die school hoor. Nog niet misschien. Ben niet dom óf gek.

“Maar kan je daar wel HAVO doen? Ik bedoel, daar zitten toch al die raddraaiers en zo...types die niet kunnen leren... weet je nog...kom hoe heet die gast van voetbal...die zit daar ook...”

“Lars?”

“Ja die! Nou man daar hoor jij écht niet tussen man!!”.

“Nee man”, en we lachen.

Maar van binnen lach ik niet. Godver. Hoe dan. Ik voel paniek opkomen. Mijn hele toekomst gaat eraan. Als ik eenmaal tussen die gasten zit, kan ik het wel vergeten. Loser. Voor altijd. Mislukt. Eerst VWO advies en dat al niet halen. Hoe dom kun je zijn? Juist. Misschien is het toch beter, Rebound.

“Ga je trainen morgen?”

“Zeker”.

“Samen fietsen?”

“Is goed”.

Stephan heeft zijn JBL bij en de muziek gaat harder. De beats sneller. We hangen en kijken rond. Mijn hoofd bedenkt een list om morgen gewoon naar school te gaan. Maar ook om in bed te blijven liggen. Ik kijk naar de wolken en zie overal iets in. Een olifant, een bek van een krokodil en een draak.... Ik moet ineens denken aan de film van Harry Potter met die draken. En dan aan Zwelgje. Een verhaal dat mijn oma eens vertelde en een film van liet zien. Kom hoe heette dat ook alweer? Zo'n poes... ik kom er niet op....

“Steeff, ken jij een film over een poes en een ei waar een draakje uit komt?”

“Huh? Nee ... een wat? Waar zit jij nu weer? Max man, kom terug op aarde joh”, lacht Stephan.

“Laat maar... ik bedoel... aarde... bleib bleib natuurlijk. Ik heb trouwens honger. Zullen we nog even naar de Appie lopen?”

“Is goed”.

We slenteren door de wijk naar de winkel.

Als ik weer thuis ben, zit mijn moeder bij de TV. Ik roep dat ik er weer ben en wil naar boven verdwijnen. Ik heb geen zin in gedoe. In vragen of een gesprek. Het lost toch niks op. De situatie is en blijft kut.

“Max, kun je even komen?”.

Mijn moeder denkt er duidelijk anders over. Zucht. Ik zeg tegen mezelf dat ik alleen luister en rustig blijf. Dat moet niet moeilijk zijn. Ze bedoelt het goed dat weet ik ook wel.

“Waar was je?”

“Gewoon chillen met Stephan”.

“Hebben jullie geblowd? Dat heeft natuurlijk iedereen gezien en zo komen de verhalen de wereld weer in. Hoor ik dat morgen in de winkel weer...”, jammert ze.

“We blowen niet mam, hoe vaak moet ik dat nog zeggen, Jezus”.

“Ja en je maakt ook geen problemen op school want je overtreedt niet de regels, hé Max”.

Kijk en dáárom wil ik dus niet praten. Het is altijd en eeuwig hetzelfde liedje. Max is een junk, een eigenwijs joch, dom en mislukt. En alle vragen zijn al beantwoord. Het plaatje al

compleet. Bewijs of niet. Mijn woorden doen er niet toe. Zwijgen en aanhoren is het beste.

“Als jij het allemaal zo goed weet hoe het zit, los het dan ook maar lekker op. Ik ga naar boven”. En ik loop weg.

“Oh nee jonge man! Jij gaat nergens heen! En morgen ook niet. Jij gaat een excuusbrief maken voor meneer Pieterse zodat ik die morgen mee kan nemen. En morgen blijf jij thuis en maak je maar mooi huiswerk”.

“Ja dahag! Ik ga echt geen huiswerk maken een héle dag! Zoveel werk is er niet eens”.

“Dan poets je maar het huis, ook prima!”

Nou ja, is ze gek geworden? Huiswerk, huis poetsen, huisarrest. Gevangen dus gewoon.

“Én je schrijf die brief”.

“Nee. No way mam. Echt niet. Hij was fout, niet ik. Doe ik echt niet. Never”.

“Verdomme Max!! Het kan niet alleen maar altijd op jouw manier gaan. Wat denk jij wel? “ Mijn moeder is witheet. Haar stem slaat over. Haar gezicht zo rood als een overrijpe tomaat. De aderen in haar nek zijn dik en als je goed kijkt zie je ze kloppen.

Ik haal mijn schouders op en draai me om en loop richting de trap. Ik verwacht een enorme lawine aan woorden. Het is een ontploffing. Kort en krachtig.

“Verdwijn uit mijn ogen!!”.

Ik slenter de trap op en plof op bed. Wat een ellende. Ik heb niet eens meer zin om te gamen. Ik voel me kapot moe ineens. Maar mijn hoofd heeft ontelbare paden gevonden om over te dwalen. Jippie. Muziek hard dan maar. Inderdaad; standje gehoorschade here we go!

Ik wil hier weg. Zal ik mijn vader gaan zoeken? Waar die dan nu ook uithangt? Gewoon, geen school. Dat mislukt toch. Levenservaring opdoen, en geen mensen is dus geen gedoe. Maar hoe betaal ik dat dan? Ik kan 's morgens wel eens een krantenwijk doen. Lekker rustig in de ochtend. Oortjes in. En als ik nu gewoon ga backpacken. Of hoe heet dat. Wandelen naar Zuid-Frankrijk ofzo. Ik heb gewoon geld nodig. Dan kan ik weg hier.

Hoofdstuk 4

Mijn moeder heeft me tig keer geroepen en geschreeuwd dat ik uit bed moet komen. Ze heeft naast mijn bed gestaan met een preek dat ik verloren ben. Dat ik vandaag taken moet doen. Dat zij gaat proberen een goed woordje te doen voor me, maar dat ze het eigenlijk een goed idee vindt als ik eens in het gareel kom bij de Rebound.

Ik heb haar succes gewenst, met mijn rug naar haar toe. En een knoop in mijn maag en een hoofd vol met kansen, valkuilen, uitwegen, wraak en tallozen woorden en zinnen die ik zou kunnen zeggen om het goed te maken.... Er kwam echter niks uit. En nu zit mijn moeder bij De Generaal. Ze beslissen over mij en mijn toekomst. Fijn. Maar goed, ik heb het ook verkloot. Daar ben ik dan tenminste wel goed in. Verkloten.

Maar wat als ik nou eens gewoon naar school ga? Of ik ga gewoon werken. Ik kan wel eens langs bij de Appie ofzo. Of die krantenwijk. Hadden we daar laatst niet een flyer van in de bus gekregen? Verdorie wanneer was eigenlijk de deadline voor die voetbalclinic? Even Stephan appen.

Ik pak mijn telefoon en wil WhatsApp openen maar zie een bericht van de PS-store. Nu met korting weer een aantal updates te bestellen. Ik scrol door de lijst.

Ik schrik op van een geluid. Is mama al thuis? Ik vlieg uit bed en luister goed. Nee, de autodeur van de burens. Ik schiet mijn joggingbroek aan en besluit de stofzuiger door het huis te halen. Voorkomt een boel gezeik straks. Ik vind ook een stapel was en vouw die op en leg dit op bed bij mijn moeder. Ik verschoon de kattenbak en geef de kat eten. Dan maak ik ontbijt en verdwijn achter de PlayStation. Even hoofd leeg.

“Maaahaax, waar zit je?!”

Ik hoor de voetstappen op de trap.

“Boven, ik kom eraan!”.

Ik sluit mijn spel af maar mijn moeder gooit de deur al open.

“Jezus Max, heb je nu echt niks beters te doen dan gamen? Fijn dat je ook bezorgd bent over je toekomst”. Mijn moeder zucht luid.

“Zullen we maar even beneden bespreken wat uit het gesprek is gekomen?”. En zonder mijn reactie af te wachten loopt ze weg de trap af naar beneden. Ik volg haar op een afstandje.

Wanneer we aan de eettafel zitten steekt mijn moeder van wal.

“Nou, het was een pittig gesprek Max. Niet echt leuk, kan ik je zeggen”.

Goh, je meent het. Wanneer is een gesprek met De Generaal nu leuk? Hij heeft altijd gelijk. Ook als hij het niet heeft. Hij luistert nooit. Ook al hij zegt dat hij wel luistert. En zijn rare mondje wat zo gek beweegt....

Dan zie ik mijn moeder praten. Shit. Opletten Max!

“De bedoeling is dat je kennis gaat maken op de Rebound. Ze gaan bekijken in welke groep je het beste past. Als je daar laat zien dat je de regels kan respecteren en nakomen kun je misschien weer terug naar je eigen klas”.

“Hoezo in welke groep ik pas? Wat is daar moeilijk aan dan? Gewoon HAVO toch?”. Ik begin buikpijn te krijgen en mijn hoofd gaat alweer tolleren. Duizend en één dingen vliegen

voorbij. Zo snel dat ik ze haast niet kan vangen. Maar het geeft me wel een heel klote gevoel. Dit gaat echt zó mis....

“Max, het niveau is nu even niet zo belangrijk volgens Pieterse...”

“Ja nou, voor mij wel. Ik ben verdomme niet achterlijk!”

“Max, hou eens op met dat gescheld steeds! Nee je bent niet achterlijk, dat zegt ook niemand”.

“Nou, dan is het toch simpel. De HAVO dus. Punt”.

“Zo simpel ligt dat niet. Ik weet het ook niet allemaal. Maar meneer Pieterse zegt dat het belangrijk is dat je bij de juiste klas komt. Voor de juiste begeleiding”.

“Hoezo? Wat nou begeleiding? Ik moet gewoon naar school, die docent moet gewoon uitleggen en ik maak huiswerk. Jezus mam. Dit is toch belachelijk! Ik heb niet eens iets fout gedaan! En hoezo me aan de regels houden. En die vent dan? Die mag mij gewoon mishandelen en uitschelden? Nou?”

Ik voel mijn hoofd alweer groeien. Als een lawine weten de gedachten zich te vermenigvuldigen. Ze duwen tegen mijn schedel en willen naar buiten.

“Ja natuurlijk Max. Als jij het allemaal netjes had gedaan, niemand had bedreigd, had ik vanochtend niet op school hoeven te verschijnen en wéér uren moeten missen van het werk, hé. Dus je gaat eerst kennismaken en dan kun je volgende week beginnen”.

Ik wil van alles zeggen maar het gesprek is duidelijk ten einde. Ik heb ook nog wel duizend en één vragen. Maar het is een chaos in mijn hoofd. Ik laat het maar.

“Ik ben naar het werk. Doe jij nog wat nuttigs vandaag alsjeblieft”.

Dat is fraai. Heb ik de hele klere hut stof gezogen, de was gedaan én de kattenbak...durft ze alsnog mij te beschuldigen dat ik een nietsnut ben. Ik kook. Ik grom. Ik probeer mijn woorden binnen te houden. Echt. Ik probeer het. Maar dan hoor ik ze zo uit mijn mond rollen.

“Godverdomme, echt hoor. Kijk eens een keertje om je heen. Voordat je iemand beschuldigd! Het maakt écht hélemaal geen ruk uit wat ik doe. Het is nooit goed. Het kan áltijd beter. De volgende keer doe je het maar lekker zelf. Zoek het uit!”

“Ja, sla ook even een toon aan tegen je moeder. Hè Max, waarom ook niet. Na alles wat ik al die jaren al voor je doe. En wat krijg ik ervoor terug? Ellende.”

“Ja had je maar niet met mijn stomme vader moeten neuken! Lekker dom van je!”

“Jij....Jij... verdwijnt uit mijn ogen!!”

Mijn moeder ontploft. Witheet maar ze ziet pimpelpaars. Ze staat te trillen en haar ogen kijken woest naar mij. Haar lippen trillen ook. Ik sta aan de grond genageld. Dan zie ik haar arm omhoog gaan met haar mok in de hand....

“Rot joch! Hoe durf je....” En daar knalt de mok tegen de muur achter mij. Ik kon net op tijd uitwijken. En daar knalt de voordeur dicht.